

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Ποιητικὸν Φύλλον 1 / Ἀπρίλιος 2020

© Δημήτρης Ἀγαθοκλῆς
dagathoklis.com

ΑΝΑΚΥΚΛΗΣΗ

Ξημερώνει. Ανατέλλει ξανά στὸν ὀρίζοντα
νὰ κυλᾶ ξεκινάει ἡ μέρα.

Καὶ κάπου στὴν καμπύλη κίνηση τοῦ ἥλιου
πιστὴ σὲ κάθε ὑλοτόμηση θά ῥθεις
πέλεκυς —ἀποψίλωση τοῦ λογικοῦ—
βοὴ θάλασσας ἀπὸ κοχύλι νὰ ὑπομνήσεις
πῶς ἡ οἰκολογικὴ καταστροφή
(κάτω ἀπ' τὸ ἔντεγνο φῶς τῶν ἄστρον)
κρύβει κι αὐτὴ τὴ μαγεία της.

ΝΑΥΑΓΙΟ

Μοιάζουν όλα τώρα τόσο μακρινά
του χθές τὰ φῶτα σβήνουν στήν ὀμίχλη.
Ὅ,τι σοῦ ἀγάπησα εἰλικρινά
τώρα όλα μοιάζουν τόσο μακρινά,
κι ὅσα ἐγωιστικά σοῦ τά ἔκρινα
στίχοι ἀπ' τὸ ναυάγιο στήν «Κίχλη»
τώρα μοιάζουν· ὅλο σ' ἀπομάκρυνα
στοῦ χθές τὰ φῶτα. Σβήνω στήν ὀμίχλη.

ΠΥΞΙΔΑ

Ἐδῶ οἱ δρόμοι μας χωρίζουν.

Ἐσύ, Liverpool street καὶ μετὰ βαπόρι
πρόσω γραμμὴ γιὰ τὰ χάιλαντ' τῆς Σκοτίας,
θέση πρώτη, καμπίνα καὶ φινιστρίνι
γιατὶ τέλειωσαν ὅλα κι ἡ καρδιά
πόδησε τὸ βορεινὸ σου δέρμα νὰ χτυπήσει
ἀεράκι — νὰ θυμηθεῖ
ματζουράνα, ἄγριο σκόρδο καὶ κράνμπερι.

Ἐγώ, πίσω ὀλοταχῶς πρὸς τὸ γαλάζιο·
πράσινη γραμμὴ, στάση Φάλληρο. Θέση μία
κενή, ἐστρωμένη στ' ἀμπάρι μιᾶς τριήρους
γιατὶ τέλειωσαν ὅλα κι ἡ καρδιά
πόδησε τὸ νοτινὸ μου δέρμα νὰ χτυπήσει
ἥλιος — νὰ θυμηθεῖ
ιδρώτα, πολεμικὸ κουπὶ κι ἀλάτι.

- Κλείσε τὰ μάτια. Ἀκοῦς τὸ τυμπάνισμα;
Δίνει τὸν ρυθμὸ τοῦ ἐμβολισμοῦ.
(Σ' ἔχω στὸ κέντρο. Δὲν μοῦ ξεφεύγεις).
- Κλείσε τὰ μάτια. Νιώθεις τὸ χάιδεμα;
Οἱ μυρωδιὲς χτενίζουν τὰ μαλλιά σου.
(Σὲ φίλῶ. Σ' ἔχω στὴν ἀγκαλιά μου).

Ὅσο ξεχαστήκαμε γελώντας στὸν σταθμὸ
ξεχαστήκαμε. Τώρα, σοβαροὶ ἐν πλῶ, πελαγώνουμε —
χάσαμε τὸν μπούσουλα. Βορρᾶς ἐσὺ ἐγὼ Νότος.
Ἴδια γραμμὴ, ἀντίθετη κατεύθυνση.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ

hominem te memento

Μιὰ φωνή μου μιλά στὸ αὐτί,
ψιδυρίζει νὰ μὴ ξεχάσω.

Ναί, θὰ ζήσω γιὰ πάντα! Θὰ ὑπερβῶ
τὸ πέρασ κάθε πιθανοῦ αἰσθήματος,
γιατὶ αὐτὸ ποὺ νιώθω διαστέλλεται
πιὸ γρήγορα κι ἀπ' τὸ θνητό μου σύμπαν.

Σ' ἀγαπῶ. Δὲν ξέρω ἂν σοῦ τό 'πα.
Λησμόνησα πῶς στρώνεις τὸ τραπέζι
πῶς ρίχνεις στὸ φαγητὸ ἀλάτι —
συνήθισα τὴ γεύση σου. Ἐρχομαι σπίτι.

Ἐξω, χαλάει ὁ κόσμος. Ζητωκραυγάζει
πετάει κομφετὶ ἀπ' τὶς πολυκατοικίες
τῆς ἀντιπαροχῆς. Τί σοῦ ἔδωσα
τί μου ἔδωσες ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω.

Ἡ φωνή σου, δουλική, ἐπανέρχεται
καθ' ὅλην τὴν ἐξόδιον πομπή· χρυσὸ
στεφάνι μου χαιδεύει τὰ μαλλιά,
ἀνάλατο σερβίρει τὸ στερνό μου γεῦμα.

Αἰώνια πῶς σὲ ἀγαπῶ, πάντοτε
θὰ τὸ θυμᾶμαι.

ΝΑΟΣ

Σὲ ἀρχαῖο ναό, μὲ ζωφόρο ἢ τρίγλυφα
τὸ ἄγαλμά σου. Ἀπ' τὸν ὀπισθόδομο φῶς
κι ὁ ὑφασμένος πέπλος στὸ ἀνατολικὸ ρεῦμα.

Γύρω σιγοκαῖνε λέβητες
οἱ ἀσθενεῖς κοιμοῦνται νὰ σὲ δοῦνε ὄνειρο.
Ἀπ' τὸν σιγὴ βήματα παιδιῶν ποὺ τρέχουν
καὶ στὰ πόδια σου προσφορές,
ἡ μεγαλύτερη θυσία —

Ἐγώ.

ΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑ

Βγήκαν οί ἐξετάσεις. Στὸ ἐξῆς προσοχή.
Σύμπτυξις καὶ ἀνασυγκρότησις, καθὼς λένε.
Νὰ μετρήσουμε τίς δυνάμεις μας. Τί μᾶς παίρνει
τί δὲν μᾶς παίρνει, νέοι ἄνθρωποι μὲ ὄρεξη
καὶ πάθῃ πολλά, ὅμως φύσις ἀσθενής (μᾶλλον
ἐκ γενετῆς) — ἀτιμη κληρονομικότης.
Καὶ φυσικά, πᾶν μέτρον στὶς συγκινήσεις.

Καρδιά μου! Μὴ μ' ἐγκαταλείπεις τώρα.
Μὴν προδίδεις τὸν ἀγαπημένο σου σύζυγο
τὸν κουβαλητῆ, τὸν ἐραστή, τὸν πατέρα
τὸ παιδὶ πού (μᾶλλον) σ' ἔχει ἀνάγκη.
Ἄπ' τὸ τραῖνο τῆς σάρκας πού ἀνεβήκαμε
χέρι-χέρι μὴν πηδῆξεις τὸν ἄρρωστο
ἐμένα στὸ κρεβάτι, λυπήσου.

Θέλω τόσο νὰ κάνουμε τίς βόλτες μας
ὅπως παλιά. Ὑμηττό, Πεντέλη, Πάρνηθα
νὰ περπατήσουμε ξανὰ ποδῶ· μὴ μᾶς προδίδεις.
Οἱ ταχυκαρδίες δὲν θὰ σὲ βγάλουν πουθενά —
οἱ σκηνές, οἱ ζήλεις, οἱ παρακολουθήσεις
δὲν σοῦ πρέπουν. Διότι (ναὶ μὲν ἀλλά) μᾶλλον
φέρεις, ἐκ παραλήψεως, κι ἐσὺ εὐθύνη.

Βέβαια, γιὰ νὰ εἴμεθα ἀπολύτως εὐλικρινεῖς
ὑπῆρξα κι ἐγώ, μᾶλλον, αἴτιος. Καταχρήσεις
καθισιό, κακὴ διατροφή καὶ ἀσκήσις μόνον
(πέρασε κι ὅλας ἓνα ἐξάμηνο;) τὸ τέστ

κοπώσεως πὸ ἀθέλητα μὲ ὑπέβαλε
ἢ θρασεία ἐκείνη (μὰ χυμώδης) νοσοκόμα·
τί περίπατος ἦταν αὐτὸς Θεέ μου! —

ἔξαντλήθηκα. Καὶ τώρα πὸ τὸ σκέπτομαι
δηλαδή, χωρὶς ζέσταμα τῆ στοιχειώδη προπόνηση
— νέος ἄνθρωπος μὲ ὄρεξη καὶ πάθη πολλά—
στὴ δοκιμασία, μᾶλλον, ἀπέτυχα· ξυπόλητος
ποῦ πάω τρέχοντας στ' ἀγκάθια... Φύσις
ἀσθενής καὶ λίαν ἀγύμναστος, τελικὰ
καρδούλα μου, μᾶλλον, ἐγὼ σὲ πρόδωσα.

